

Pais

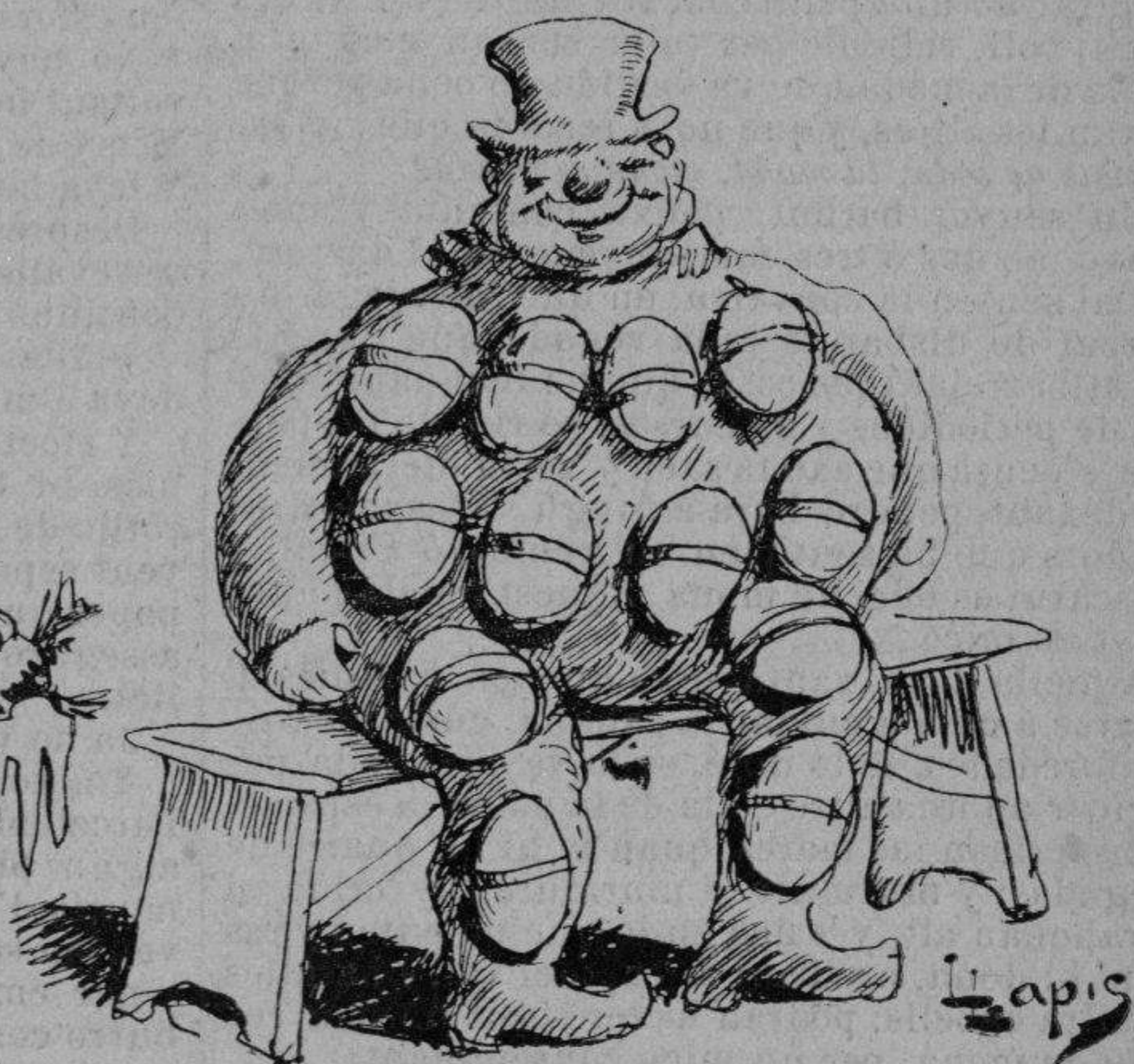
Mona.

Pais, beute aquest ou.

Monada?

Banch d' Espanya.

LA MONA

Com se 'n passejan tantas en aquest temps de monas á Barcelona, sino que LA BARRETINA n' ha de regalar una per Pasqua á sos lectors, y que la primera paraula d'avuy ha de ser per fèr-losen present.

Y m' ha tocat á mi haver de fer lo regalo. Quin compromís! Perque, ja ho veureu, si l regalo agrada, tots n' haurán d' insens per haver-ne sortit bé. Pero si no agrada... ay, pobre de mi! ja 'm sembla que veig com se 'm tiran tots á sobre y 'm malmetan, y no més esperan veu rem fugir per enviarme pestes y dir: «es clar, que havia de fer lo trambana sino una ximple».

Perque, vejам: quin regalo os agradaria més? No puch pas embolicar ab cada *Barretina* una dotzena d'ous, qu' arribarian fets una truyta; ni puch posarhi un mico d'aqueixos que's veuhen en los aparadors que tocan una guitarra, ó tenen la boca oberta com si cantessen, ó fan margantas perque 'ls has trepitjat la quá. Donchs, fora d'aixó, quin regalo os agradaria més?

Los que pintan los ninots de la primera plana se l' has ben payrada. Ells, ell's havian de ser los del regalo. Ab quatre colps de llapis ne sortian. Pintavan un *pastel* ben gros, quatre micos que fessen muecas y peguessen mitja dotzena de bofetadas á un home; á sota hi posavan un lletrero ben gros que diria «Progreso», y veusaquí un regalo ben trempat per Pasqua, y ben propi d'aquestos temps en que havem vingut á saber que 'ls micos y las mares tenen patria potestat, sobre tots los que tenim cara d'home.

Pero, ca! en comptes de fervos lo regalo, no més fan que ensenyarvos una colla de monas que passen carregades ab los ous de Pasqua, y s'entretenen ab ferme babarotes com si diguessen: Apa, noy, á veure com te 'n surts tú del compromís.

Prou me 'n sortiré. Y ab un regalo que si 'l gosan com jo desitjo, los farà més pesa que qualsevol d'altre. Ara va.

LA BARRETINA desitja á tots sos lectors unas bonas festes de Pasqua, ab salut y alegría.

Ja n' hauria pogut discorre d'altres de regalos fora 'l de les festes; fins fenthi entrar lo mono de Pasqua; perque donant una volta per aqueixos carrers, si se 'n troban de mones, ¡valgam Deu!... y de totes classes y especies, encare que no n' hi ha cap que s'ho pensi serho' es clar, com que les mones no pensan res.

Miréu, ¿veyéu allá al mitj del passeig aquella senyora que rumbeja 'l garbo ab tantes cintes y llassos, estreta de peus, que á cada passa l' fan veuré les estrelles, estreta de cintura que la fa respirar ab una pena com si l' alé l' ennuegués á mitj coll, ridicle per voler ser tan elegante, mona de la moda que va vestida ab pena perque hi van les altres, y que no's recorda que *unque se viste de seda, la mona, mona se queda?*

Un senyor barbut, panxa contenta y molt grave, ab dos ó tres companys os vé al darrera, y l' hi senten la conversa, en que hi enjega un grapat de disbarats cada vegada que obre la boca; barrejant las cosas que ha mal pahit tretas de periódichs y discursos; se riu de tot perque 's pensa que axó fá sabi, y xerra eternament no dexant pendre bara á ningú. Escarneix als oradors que ha sentit en un Ateneo ó Círcol, y l' escarni es ofici de mona. Aquest regalo haurá estat ab mico.

Aquella dona xantaynera que en comptes d'estarse á casa á cuidar la canalla, cusir les calses foredades, te lo diné, se 'n vá adelerada per xericar ab una altre colla de la mateixa especie, com xerican las mares quan n' hi ha quatre de plegadas; y murmura si murmuran y crida si enrahanon alt, y 's fica en lo que no enten y res se n' hi dona, arribant al cap del vall á baralles y estira cabells; podrán haver sigut un bon regalo de mona per un mico consemblant.

L' home paruch que pensa bé, pero no gosa fer la seva quan los seus companys tiran per mal cantó, y flaqueja una mica, y si se n' hi ri-

huen ja no sab sostenirse, y 's dexa corre la seva feyna y té lo que no voldria perque veu que 'ls altres ho fan, no sería mala mona per regalo de Pasqua.

Las minyones que al sortir de la Boqueria, ab prou feyna á casa dels amos per anarhi depressa, s'entretenen ab un vol de xicots que les esperan á colles y 'ls trahuen los quartos si poden, y no 'ls dexan estalviar un reonet pel día que 'ls fassa menester, exposantse á ensopegar deu mil vegades. ¿qué son si no una colla de mones que tutejan perque ho vehuen fer á les altres?

Carrer enllá 's troba cada bordegassot que ab una punta de cigarro á la boca vos demana un misto per encéndrel; y quant trau fum per la boca y 'ls forats del nas, per més que se li remoguen totes les tripes ab lo mareig, se pensa que fá l' home; es clar que no es res més que una mona d'imitació.

Pels passeigs y cantonadas dels carrers més concorreguts de Barcelona ne trovaven tot sovint colles de tres ó quatre d'aquells que van ab les crosses dels bastons á la boca, badant d'aquí y d'allá, vestits ab extravagancia; se pensan que se 'n portan les mirades de tothom, y agoytan als altres ab despreci. Tots los conexas; al primer colp d'ull se fan antipáticos, si 'ls sentiu parlar alguna vegada no 'ls sentireu res més que ximplesas. N' hi ha per tot lo mon, per tot tenen un lloch de predilecció al mitx del carrer, com si fos propietat seva; aquí á Barcelona solen trobarse al devant de can Llibre, perque son mosques que no 's saben moure del vol de les llaminadures, á no ser que 'ls espanten ab un colp de ma en l'ayre. No vos ho tinch pas de dir que son un' altre rem de mones; diu que l' Ajuntament are n' ha comprat una colecció pel Parque, que s'hi semblan tant ab aquesta certa gent com un ou ab un altre, y aviat les veureu allá á les gabies.

Valgam Deu si n' hi ha de mones en aquest mon!

Passejavam un día un parell, cap 'l vespre, y cansats de no fer res y buscant modo de distrauens. al arribar al passatge Madoz, nos aturarem al devant d'una de les pilastres que sostenen los archs de la plassa Real. Miravan un paper d'un parell de palms en quadro que hi havia enganxat mitxa cana més amunt de l'alsada d'un home. Feyam com que 'l llegissem ab gran atenció y que 'l confegissem ab pena per no arribantsi la vista.

—Que diu alló? deyam l' un al altre, *so... sober... sober-bia* no, no ho diu pas, *so-ber-a-ni-nia*, ah, sí, *soberania*.

Y axís una estona á cada paraula, que hi era ó que no hi era, perque 'l paper estava mitx esquexat.

Al cap d'un moment s'aturá un senyor al costat, se tragué les ulleres y ab tota sa atenció feu esforços per llegir Primera mona.

No havia passat un minut que n' hi havia al voltant nostre vuyt ó deu ab la mateixa feyna. Y 'ls que passavan hi anavan cayent y 'l rotllo 's feya més gros.

Després de mitj quart varem sortir ab feyna y trevalls d'aquella rodona d'homes, y varem continuá 'l nostre passeig.

—Allá ja hi ha gent per tota la vetllada, me deya 'l meu company.

Y efectivament; al cap d'una hora ó potser més, hi tornarem passar tot anant á casa, y un rotllo de gent, del que n' anavan saltant y cayent espurnes, feya 'ls impossibles per llegir un paper que potser no deya res. Lo que 's jo vos asseguro que no hi vaig arribar á ovirar cap lletra.

Ja ho veveu si n' hi han de mones! Y aixó passa cada día ab tots los aparadors de Barcelona. Veuen una joguina nova á casa d'algun pintayre, y encara que sembla que no hauria d'interessar no més á la quitxalla, hi veuréu sempre la gran gentada empenyentshi, y dar empentes per treure 'l cap y veure un burro com vola. Plantan un paper ab una cantonada y de segur que 'l llegeixen tots aquells que ré se 'ls dona.

Per tots los gustos n' hi ha de mones. N' hi ha per la figura, que talment semblan un orangutant vingut dels boscos; altre per les muecas que no poden fer una contracció de cara que no 'ls agafi semblansa de mico; molts ho son per cap vuyt que portan sobre las espatllas; casto tothom pel ficarse ab lo que no 'ls demanan; y per escarnir als altres, per aquesta feyna tan propia de la mona, radiantre... agafeu arreu.

Ve ho vevéu si m' hauria costat poch ferver lo regalo de la mona de Pasqua. Donar un vol pels carrers, aquest vull, aquest no vull; colpe de má aquí, colp de má allí n' agafó uns quantes centenars y cap á la *Barretina*. Després, los trach de la *Barretina*. y té, á tu aquest, á tu aquest altre, y ayre anantlos repartint. Quin regalo de Pasqua!

Pero potser no hauria anat bé. A cadascú l'hi convenia l' una mona més que l' altre, y jo no hauria pas encertat per tots.

Cá, ca; val més aixís, aquí més amunt ne teneu una colle de mones, penseushi una mica y trieu, la que més os convinga. Potser vos podré fer cert bé si os la miréu sempre, y vos recordéu de pensar que es lleig fer de mona.

Y d'aquí á un any, per la Pasqua de l'any vinent; si trobéu potser que 'n portavau una sobre de mona sense adonarvos, que bonich seria que os l' en traguesséu y la regalesseu á un altre, per no quedar malament, y sortir aviat d'un compromís tan grós com lo meu!

Are vosaltres ja teniu la nostre. Escureu les butxaques y aneu á comprar les més engalanades pels vostres fillols. Si encare son petits no hi planyeu rés. Fá goig véurels saltar y picar de mans, pobre canalla, al voltant de la mona que 'ls ha dat lo padri.

Y menjéula ab bona alegría.

Pero si 'l dilluns de Pasqua aneu á menjarla á fora passant una diada de camp y salteu y brinqueu y menjeu de gana, y á cada caixelada un trago, no agafeu aquella altra de mona que fá tant fástich y tanta por. No torneu pas de les brenades d'aqueixos vols escamerlats y fent esses, ab lo cap térbol y ennuolat. Aquestes monas son pitxors que las del Parque quan un l' agafa, allá no hi ha home, ni cas; bé hi ha bestia, n' hi ha rés. Ne cau algún de tant en tant al mitj del carrer com un tronch, y ab un carretó 'l traginan com als gossos per aquesta Barcelona.

¡Ey, aquesta si que sería mala mona de Pasqua! Y tants que n' hi há que 's la que s' estiman més: y aixó que 'ls dona mala Pasqua, y fins la cara 'ls hauria de caure de vergonya d'haver anar ab carretó, després d'haverla ben dormida!

Vaja, del meu regalo de mona de Pasqua, no n' agafeu pas la drassera, y passeu unes bonas festes.

JO RAY.

SANFAINA

¿No ho sabeu pas? Un diari de Madrit va insertar en sas columnas l' altre día un geroglífich que consistia en un gran cap de burro ab un rétol penjat al coll que ab grossas lletres deya: *Perez*

Y 'ls *Perez* de Madrit, s' han callat com un morts

O com uns *Sanchos* perque ells *al buen callar llaman Sancho*.

Sort que ha comés lo delicté un periódich de la Cort, que si hagués estat un de provincianas la cosa ja hauria canbiat d'especie.

Desseguida hagueran posat en escena lo saynete següent:

- 1.º Gran *meeting* de protesta.
- 2.º A la sortida del *meeting*, gran manifestació *pacífica*, etc.
- 3.º Gran *teach* de confraternitat (aquesta es l' escena principal del saynete).
- 4.º Brindis per tots los *Perez* y *peras* aplaudidissims, etc., etc.

Y si 'l lletrero en lloch de dir *Perez* hagués

dit Gutierrez, a las horas no més ens haguera salvat d'una catástrofe la por d'alló que diuen ells. No t'emboliquis, Gutierrez, que t'farán mal bien.

L'emperador d'Alemanya s'ha proposat que a Alsacia y Lorena tot siga alemany; fins l'hora dels rellotjes que s'haurán de guiar per lo mateix meridià que se regeixen a Berlin.

Diuen que 'ls rellotjes de sol, no obstant, no han fet cas de l'ordre imperial.

Lo jutge d'un poblet de Suïssa va celebrar l'altre dia un judici en una forma algo primitiva. Un moliner acusaba a un drapayre d'haverli robat un magnífich gos danés qu'aquest tenia. El drapayre ho va negar rodonament dient que 'l gos li perteneixia.

L'animal va ser recullit per ordre del jutge, que va citar a las dos parts a un judici de conciliació.

El dia senyalat lo jutge va fer posar al davant d'ell una llarga taula y va colocar a un extrem al moliner y al altre 'l drapayre y a igual distancia dels dos el gos qu'estaba subjectat pel collar per un agutzil.

Després va avisar lo jutge als litigants que a una senyal que 'ls donaria, havían de xiular tots dos al gos, mentres l'agutzil lo deixaria anar. Aixís va succehir: a la tercera palmada del jutge, el drapayre y el moliner xiulan mentres posan el gos en llibertat.

La bestiola mira a tots dos, comensa a lladrar y d'un brinco salta per la finestra ab gran estranyesa del públich y del mateix jutge. Cap dels que 'l reclamaba era l'amo del gos que havia estat robat.

En el terme de Rubí hi ha una col tan famosa que tothom acut a véurela. Fins ara ja n'ofereixen 10 duros a l'hortolá.

Francament; es menjar car.

Pero el que se la menja tindrà en cambi la satisfacció d'haverse menjat la col més grossa d'Espanya y Portugal.

Pero no poden tenirne vanitat los de Rubí; porque a Andalusia encara n'hi han de mes grossas.

Se coneix que no varen sentir la conversa que tenia un andalús ab un seu company de viatge; porque si la sabessin, no hagueran fet cas de la seva col.

Diu que 'l company del andalús ponderava la grandaria de las cols del seu país, y l'andalús li va dir que a Andalusia encara eran mes grossas, qu'ell n'havia vistas qu'eran com un roure.

El company se quedá parat y pensatiu; y al notarho, l'andalús li preguntá en qui estava pensant.

Y va respondreli 'l company:

—Estava pensant en si cabria aquesta col en la caldera que 'm deya vosté qu'havia vist l'altre dia, qu'era tan gran que 'ls homes que hi trevallavan si 's posavan l'un en un cantó de caldera y l'altre a l'altre, no se sentian los cops de martell per fort que piquessin.

Y a fe 'm sembla que no tan sols hi cabria la col, sino que fins hi cabrian las gotillas.

A Madrid s'ha inventat un nou ofici, lo de manicuro. L'inventor ofereix al públich los seus serveys, que no son altres que 'l tallar y arreglar las unglas de las mans, polirlas y dalshi llustre.

No pot pas estar més ben pensat. Mereix ben be la patent d'invensió.

Y lo que 's de treball no li'n faltará pas, si ha de tallar totas las unglas que hi han massa llargas y a Madrid sobre tot, ahont abundan tan las aves de rapiña.

Sembla que als militars russos no 'ls hi agrada gayre tenir espectadors quan fan las maniobras.

Perque, sabent que 'ls alemanys pensavan presenciarias enlayrats en globos aerostátichs, han resolt exercitarse a tirar al blanch a n'els globos alemanys.

També han resolt probar si sabrían cassar las colomas missatjeras que surtin del colomar del casco de Guillerm segon.

Diuen que al saber aquesta resolució lo Major alemany digué:

—Convé en el moment del perill molta presencia d'esperit.

Y un maliciós contestá:

—Y més encare l'ausencia absoluta del cos.

ESCAROLA LITERARIA

PASCUA FLORIDA

I

Pocas son las festas del any que despertin en mon cap tanta munió de festius recordansas. Com si ma testa fos un buch de enmelosits panals hi acudan a milers las abellas de la remembransa, enganxant cada una en la bresca de mon cor, lo néctar arrancat de las flors de ma infantesa... Home só y encar somouhen lo meu esperit los jochs de l'ignocencia: m'encantan encara los papellons, los aucells y las flors; m'extassian las aubas y capvespras; m'entristexan los días de l'ivernada, m'alegran las campanas que repican al dissapte, en fi, tots aquets detalls que altres sers los troban, mesquins, trivials y sens interés, jo no se perquè tinch de respectarlos, volerlos y agermanarlos ab la meva ánima, jo no se perquè al despuntar lo día y al contemplar las planas, seras y montanyas dauradas pel sol naixent, mons parpes han de humitejarse y una esgarriansa de goig incomprendible, te de pessigollejar tots los poros del meu cos... Jo no se perquè al arribar lo día de Pascua, tinch de riure, tinch de trobar lo sol més clar, l'arbreda ab més colors, las flors ab més perfum, l'aucella ab més cansons, l'oretx més agradable, lo viurer més hermós, lo cor ple d'esperansa y tot lo mon ab més amor.

II

L'estació de Pascua Florida es la temporada de las esperansas, de las ditxas y dels amors.

Los plans y montanyas viudos de flors y verdura, ostentan ja en sas faldas la primarenca brinada, indici de la espiga, nunci de la garba y pregonera del blat que te de curullar las sitjas. Dins los ombrívols torrents lo sol hi enfurna sos raigs brillantíssims, omplint de claror l'herbey, las ayguas y rocas, ahont una munió de virolats papallons se petonejavan pel demunt de la florida menta banyant sas aletas tremolosas dintre aquella polsaguera d'or que escampa lo monarca de la llum. Los aucells refilan saltant per las floridas brancas del pomejar. Piula trayent sons borrisolats caperrons de dintre 'l niu la novella aucellada, esperant ab ánsia lo bech maternai que ha d'engreixar sas carns verges de ploma portánloshi alguna desgraciada papallona ó algún infortunat estiracabells.

III

Lo día de Pascua Florida es día de goig, de bullici y de gatzara. Las campanas de la parroquia giravoltan com esperitadas portant sons repichs de festa dintre la llar més amagada. Los pagesos endiumenjats parlan de l'anyada, tot trencant pinyons allá al soley de las voltas de la plassa. Virolats mocadors y fandillas enfloradas, acótxan las esbeltas y robustas formas de las donzellas del poble. Los nens cofoyos y tot saltant, sen van a casa portant en sas enlayradas manetas la mona de coca ó de pasta fina, de dos ó més ous, que 'l padri los ha donat porque siguin bons minyons. Allá 'l carrer Major, lo jovent entona fent rodona lo poétich cant de la Pascua Florida. Son las caramellas... Perxas enflocadas truncan pels balcones y finestras;

paneras y cistells enribetats ab galons de plata y or lluyentejan ab la llum del sol matinal; llasos flochs cintas y cascabells, sonan bellugan y bambolejan, ab lo bracet del perxayre que frisós trinca a uns porticons esperant la dotzena de frescos ous que li ha promés la mestressa de son cor, tot parlant de baix en baix allá en l'escó la vetlla passada. Tot es goig, pau y ventura; lo sol més clar que altres diadas s'en puja cel amunt per contemplar lo somrisent cuadro de la Pascua Florida. L'oretx del matí com present part a la festa, escampa per tot arreu glops de perfums y alenadas de rosas, omplint los cors d'amor y beneuraansa y de pensaments nobles y purs los atalondrats cervells de la festiu jovenalla.

Quina alegría sento en mon cor al recordar aquets hermosíssims costums, aquestas cantarelles d'alegría, aquestas escenas de pau y d'amor que la familia catalana celebra, sens donars compte de la riquesa de color, de la potencia de llum, de la grandiositat de dibuix y de la valenta y característica expressió que tenen los paisatges y figuras d'aquet encantador cuadro de la Pascua Florida!

¡Ay! Los que veyeu més enllá de las montanyas que vétlan vostre poble... los que sentiú en vostre fons una veu que vos crida—jo tinch patria, llar, costums y lleys—en fi los que teniu dins vostre pit unas viventas alas que petonejan aixó que s'en diu cor... veniu ab mí: veniu ab mí, y veureu més puras, més santas y més hermosas, las costums de nostres germans, més rich, més fértil y més enflorat, lo bressol que guarda los recorts de vostre infantesa; y més daurat y espléndit lo radiant sol que apetona las masias de vostra Patria.

MIQUEL CARBONELL

ANYORANSA

(A MON BENVOLGUT COSÍ DON PIO CODINACH)

L'hivern s'atansa, y emprén son viatge per entornarsen, ja la tardor; trist lo saluda lo pobre arbratje, mentre 's despulla de sa verdor.

L'hivern s'atansa, y els jorns hermosos van allunyantse per retornar, quan Maig nos dongui capolls flayrosos y las aus cerquin lloch per niuar.

Avuy nos restan llargas vespradas, que 'l cor omplenan de greu tristó; puig ne recordan d'altres passadas, en llar aymada y en vell ascó.

Y al remembrarlas, frisansa fera dins mon cor sento, d'anyorament; ¡quí pogués ara tornarse enrera, tal com desitja mon pensament.....!

Llavors semblavam brots plens de sava, sempre verdosos, may desfullats; tranquils viviam, res 'ns mancava; ¡oh temps felissos los temps passats!

Ara som arbres de la velluria, que la tempesta prompte malmet, y si 'ls arrenca del vent la furia, també 'ls asseca la neu y el fret.

Per xó quan penso que 'ls jorns hermosos van allunyantse, ¡tinch de plorar! quan Maig nos dongui capolls flayrosos, no se a las horas hont deuré estar.

JOSEPH GARCÉS Y CODINACH.

QUADRET

L'ample plassa de la vila es davant del cementir' y com qu'es día de festa s'ou en ella gran brugit.

Sona que sona la gralla y repica 'l tambori ¡quin sonriure fan las noyas! ¡quin bromejar los fadrins!

En tant roda la sardana —l'airós ball del meu país— las campanas de l'Esglesia van brandant ab só molt trist.

Ja s' ha parat la sardana
y la gent ha obert camí
traguense la barretina
é inclinant lo cap al pit.

Passa una professó curta:
un escolá ab lo *Sant-Crist*,
un capellá més enrrera
y un bagul de mort al fi.

Entran dins del cementiri,
un clot fondo 's veu al mitx,
dintre d' ell colgan la caixa
dels parents entre 'ls sospirs.

Torna á rodar la sardana
en mitx de fressa y brugit
¡quin sonriure fan las noyas!
¡quin bromejar los fadrins!

NARCÍS DE FONTANILLES.

A la amabilitat d' un amich nostre que 'ns los ha proporcionats, devém lo poder donar á nostres lectors los següents datos sobre horticultura y floricultura.

Horticultura.—En aquest mes se sembran las cols tardanas d' estiu, setsemmaneras, petita y grossa, bróquil de santa Teresa; enciams y escarolas; melons, cindrias carabassas, cogombres, raves, mongetas, bledas blancas, ápits, pastanagas petites, remolatxas de taula, xirivias, julivert, serfull, murrirtort, rucas, agrellas, creixems y altres per l' istil.

Se plantan cols d' istiu, enciams, tomátechs, pebrots, alberginias, maduixeras, escarola, sebas tardanas, bróquil, etc.

Se trauchen los rebrots de las carxoferas.

Jardineria.—Se plantan las dalias y altres plantas d' istiu y tardor. Se sembran balsaminas, coronados, caputxinias, arbrets ó nanyos, baras de Jessé, cotó, gessami, passionera y cineraria.

En aquesta estació principalment s' han de tenir los jardins nets d' herbas, orugas y altres animals danyins á las plantas.

Arbres.—S' ha de tenir cuidada en destruir las orugas, que perjudican molt als fruyters.

Al objecte es molt bó rentar los tronchs ab lleixiu que no sia massa fort, procurant que lo líquit penetri bé en las esclexas netejadas prèviament.

Rondallas y cuántos.

EN JOAN XIMPLET

Hi havia una dona que tenia un fill enterament beneyt. No sabia que ferne. Be n' hi encomenava de cosas, todas las hi feya malament.

Un dia necessitava dinés pera pagar la contribució y no 'n tenia. Ella que diu á n' el seu fill:—Ves á fira y pórtaten als badells, ves si 'ls pots vendre, pero aixó sí, no 't deixis pas enganyar; no 't fibis dels que enrahonan massa, donals al qui enrahoi menos.

Lo noy agafa 'ls badells y se 'ls endú á fira, quan va ser á plassa al cap d' una estona se li acosta un compradó y li pregunta:

—¿Quán ne voléu d' aqueixos badells?

Lo noy que pensa: ¡ay!, ¡ay! aquest home sense coneixet se 't posa á enrahonar.

Ell que li diu:—No'us 'ls vuy vendre, enrahonéu massa.

L' home que se 'n vá.

Al cap d' altre bona estona se li acosta un altre compradó y li diu:

—Quan ne vols noy d' aqueixos badells.

Ell que pensa: Ay! ay! reflich! aquest tampoch 't coneix y també se 't posa á enrahonar y més que l' altre.

INVENTARI DE FI DE SIGLE

TIPOS

Un Conta-Correntista que se 'n emporta mico.

Y li diu:—No'us 'ls vuy vendre perque enrahonéu massa.

Va corre la veu entre 'ls compradós y ningú més se li acostá.

Quan va se l' hora d' acabá la fira ell que torna á agafá 'l ronsal dels badells, y cap á casa seva.

Vetaquí que al capdevall de la vila hi havia una font ab una estátua á sobre. Ell que al se á devant 's comensa á mirá l' home de pedra, sempre fixo. Ell que pensa: Vetaquí un home que sempre 't mira y no 't diu may res. Deu se á n' aquest que la mare vol que li vengui 'ls badells.

—¿Qué voléu comprá 'ls badells?

La estátua sense dir res.

Vamos deu sé á n' aquest.

—Be, miréu, ja coneix que es á vos á qui la mare vol que vengui 'ls badells, perque sou 'l que enrahonéu menos. Valen tant, 'us 'ls deixo y demá al matí ja vindré á cobrá.

La estátua sense dir res.

—Vamos de segú que 's aquest.

Y tot cufoy, lliga 'ls bous á la font y se 'n vá cap á casa seva.

Quan hi va arribar, la seva mare tota contenta que li diu:

—¿Ja has venut 'ls badells?

—Sí.

—¿No t' has pas deixat enganyar?

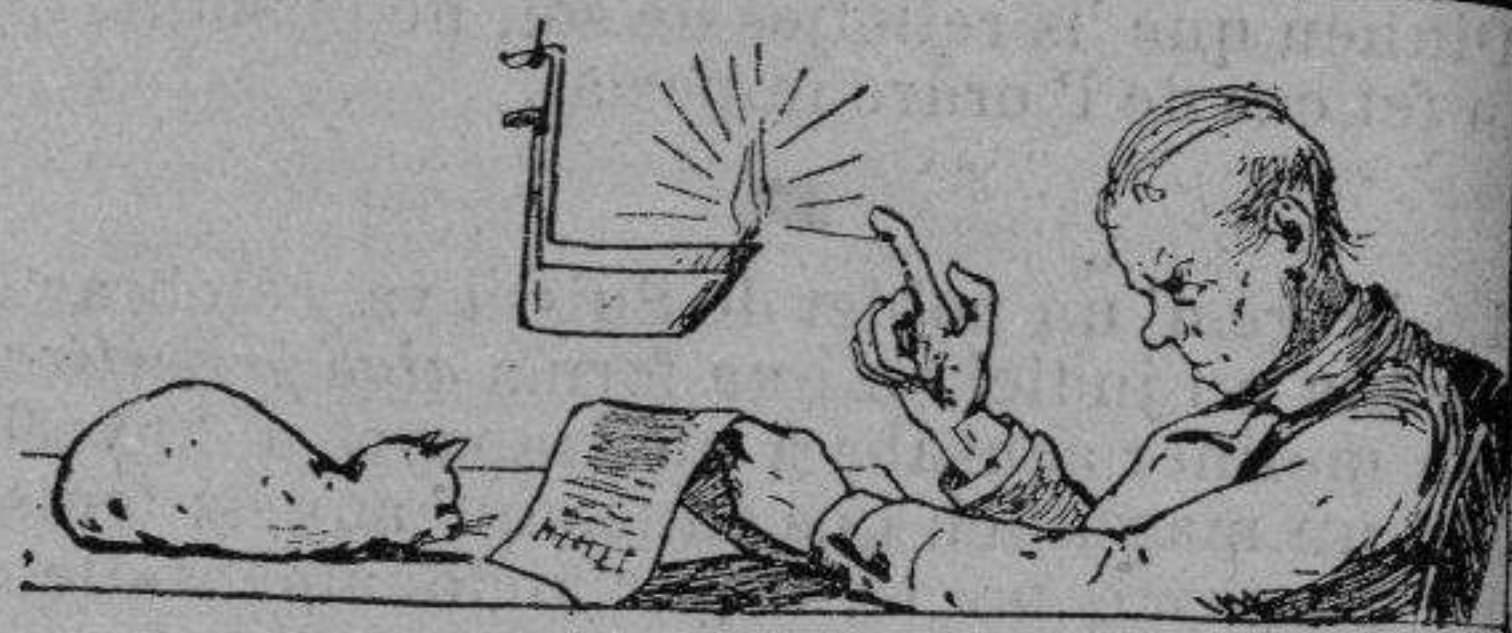
—¡Oh! ca. 'Ls he venut al home que enrahonava menos. N' han vingut dos ó tres de molt xarrayres, que desseguida s' han posat á enrahonar ab mí, jo que he pensat no son pas aquestos á qui vol la mare que 'ls venguis. Veus aquí que ja me 'n anava de la fira y al cap de vall de la vila jo que t veig un home tot dret y tiesso que s' estava dalt de la font, per podé veure milló tot, y cop de mirarme. Jo que li pregunto:—

—¿Que 'm voleu comprá 'ls badells?—Y ell sense dir res. Jo que penso aquest es á quin vol la mare que 'ls venguin. Jo que 'ls hi dono y li he dit que demá demati 'ls hi aniria á cobrá

Podéu contá quan la mare va senti aixó. Com se va posá de cremada. Va corre tot desseguit cap á la font de la vila, més ja 'us podéu figurá si 'ls badells hi eran.

Y 's va quedá sense bous ni esquellas y ab la contribució sense pagá. Veus aquí lo que 'n resurt d' encomanar cosas á ximplés.

MICALÓ.

Trenca - closcas.

XARADA

Una eyna de *hu*, dos tinch
per foradar la *dos*, *tres*
y la *tol* perque serveix?
per no haber d' aná al *tres*, *dos*.

ANAGRAMA

D.ª Ana Magenat Clem.

Tortosa.

Formar ab aquestas lletras lo nom d' un poble catalá.

CINTET BARRERA.

CONVERSA

—¿Qué tal Joan, com aném?

—Mira, passant y adorant.

—¿Ja s' ha casat en Víctor?

—Si, 's vá casar ab la Josefina.

—Donchs, ay l' altra?

—¡Quín altra!

—La que entre 'ls dos havém dit.

COCISFRAN.

ROMBO

Sustituir los punts ab lletras de modo que llegidas vertical y horisontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, lo que té la cana; 3.ª, nom de dona; 4.ª, apellido d' home; 5.ª, vocal.

AABDI.

GEROGLIFICH

DB OJO! OJO! N OK^{FE}_N KKK

Las soluciones en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

- XARADAS.—*Ro-ma.—Con-tra-ban-do.*
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Hospital, Patatas, Ossos, Sila, Pit, H.*
- PROBLEMAS.—1. *Parlar ab la boca tancada.*—2. *En que 's franquejan.*
- ANAGRAMA.—*Sota terra.—Lo collaret de perlas.*
- CONVERSA.—*Pepita.*
- ROMBO.
C
R A P
C A B E L L
P E L L
L L
- ENDEVINALLA.—*Formiga.*
- SINONIMIA.—*Pau.*
- GEROGLIFICH.—*Qui fá un cistell ne fá cent.*

Imprempta La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos.